

Opinia nr 92/2020
z dnia 21 sierpnia 2020 r.
Agencji Oceny Technologii Medycznych i Taryfikacji
w sprawie zasadności finansowania ze środków publicznych leku
Inlyta (aksytynib) we wskazaniu: rak jasnokomórkowy nerki
w fazie rozsiewu (ICD-10: C64) – IV linia leczenia, w ramach
ratunkowego dostępu do technologii lekowej

Agencja Oceny Technologii Medycznych i Taryfikacji, biorąc pod uwagę kryteria, o których mowa w art. 12 pkt 3-6 oraz pkt 8-10 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych (Dz. U. z 2020 poz. 357) **opiniuje pozytywnie** zasadność finansowania ze środków publicznych leku Inlyta (aksytynib) we wskazaniu: rak jasnokomórkowy nerki w fazie rozsiewu (ICD-10: C64) – IV linia leczenia, w ramach ratunkowego dostępu do technologii lekowej.

Uzasadnienie opinii

Prezes Agencji, biorąc pod uwagę stanowisko Rady Przejrzystości uważa za zasadne finansowanie ze środków publicznych leku: Inlyta (aksytynib) tabletki á 5 mg, we wskazaniu: rak jasnokomórkowy nerki w fazie rozsiewu (ICD-10: C64) – IV linia leczenia w ramach ratunkowego dostępu do technologii lekowej.

W wyniku przeglądu systematycznego odnaleziono trzy badania (eksperymentalne II fazy – Ornstein 2019, retrospektywne – Tsironis 2020 oraz opis przypadku – Kuchar 2016), w których oceniano skuteczność i bezpieczeństwo stosowania aksytynibu w II lub kolejnych liniach leczenia przerzutowego jasnokomórkowego raka nerkowokomórkowego.

Zgodnie z wynikami odnoszącymi się do skuteczności aksytynibu w badaniu Ornstein 2019 mediana przeżycia wolnego od progresji choroby (PFS) wśród wszystkich pacjentów wyniosła 8,8 miesiąca [95%CI: 5,7; 16,6]. U 4 z 11 pacjentów (36%), którzy otrzymali terapię aksytynibem jako leczenie II linii oraz u 14 z 29 pacjentów (48%), którzy otrzymali terapię aksytynibem jako leczenie III lub kolejnej linii, odnotowano obiektywną odpowiedź na leczenie.

W badaniu Tsironis 2020 mediana przeżycia całkowitego po rozpoczęciu terapii aksytynibem nie została osiągnięta, a mediana PFS wyniosła 6,27 miesiąca [95%CI: 3,62; 8,91]. Większość z pacjentów osiągnęła korzyści kliniczne z leczenia aksytynibem. Sześć osób (27%) osiągnęło

częściową odpowiedź na leczenie, a 9 osób (41%) osiągnęło chorobę stabilną wg kryteriów RECIST (wersja 1.1).

Natomiast w zidentyfikowanym opisie przypadku Kuchar 2020 pacjentka rozpoczęła IV linię leczenia systemowego – aksytynibem i osiągnęło częściową odpowiedź na leczenie.

Podsumowując, w przypadku analizowanego wniosku odnalezione dowody naukowe wskazują na możliwe korzyści z zastosowania ocenianej technologii we wnioskowanej populacji pacjentów, a dostępna terapia jest zalecana przez wytyczne, więc pozytywna opinia jest uzasadniona.

Przedmiot zlecenia

Zlecenie Ministra Zdrowia dotyczy sporządzenia przez Agencję opinii w sprawie zasadności finansowania ze środków publicznych leku: Inlyta (aksytynib) tabletki á 5 mg, we wskazaniu: rak jasnokomórkowy nerki w fazie rozszewu (ICD-10: C64) – IV linia leczenia, w ramach ratunkowego dostępu do technologii lekowej (RDTL), na podstawie art. 47f ust. 1 lub 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz.U. z 2020 r., poz. 1398).

Problem zdrowotny i istotność stanu klinicznego

Rak nerkowokomórkowy (RCC, ang. *renal cell carcinoma*) jest nowotworem złośliwym wywodzącym się w większości przypadków z nabłonka cewek krętych bliższych, a bardzo rzadko z innych struktur nerki. Jest trzecim pod względem zachorowalności nowotworem złośliwym układu narządów moczowo-płciowych i stanowi około 80–90% wszystkich guzów nerek.

Klasyfikacja Światowej Organizacji Zdrowia wyróżnia 3 główne typy histologiczne raka nerki: typ jasnokomórkowy (80–90% przypadków), typ brodawkowaty (10–15% przypadków) i typ chromofobny (4–5% przypadków).

Najważniejszymi czynnikami rozwoju ryzyka raka nerkowokomórkowego są: palenie tytoniu, narażenie zawodowe na substancje chemiczne (zwłaszcza kadm, benzynę i inne produkty ropopochodne oraz azbest), otyłość, cukrzyca, nadciśnienie tętnicze, ekspozycja na leki cytotoksyczne i nefrotoksyczne, nabyta torbielowatość nerek u chorych leczonych dializami z powodu schyłkowej niewydolności nerek, napromienianie miednicy.

Rak nerkowokomórkowy jest najczęstszym typem łitego nowotworu (ok. 90% wszystkich nowotworów złośliwych nerki). Wśród chorych dominują mężczyźni (1,5:1), a szczyt zachorowań obserwuje się między 60. a 70. rokiem życia.

Zgodnie z badaniem EURO CARE-4 odsetek przeżyć 5-letnich wśród chorych na RCC rozpoznanego w latach 1995–1999 wyniósł w Polsce 53,8% (dane obejmowały tylko 6% zachorowań), a średnia w krajach europejskich miała wartość 58%.

Alternatywne technologie medyczne

Odnalezione wytyczne EAU 2020 jako terapię alternatywną, możliwą do zastosowania w ocenianym wskazaniu, w kolejnych, po pierwszej, liniach leczenia (bez doprecyzowania, w której) wskazują jakąkolwiek terapię celowaną na VEGF, która nie była wcześniej zastosowana w połączeniu z immunoterapią onkologiczną. Spośród inhibitorów kinazy tyrozynowej w wytycznych EAU 2020, celowane na VEGF wymieniane są oprócz ocenianego aksytynibu: kabozantynib, sunitynib, pazopanib, sorafenib, lenwatynib i tiwozanib. W wytycznych NCCN 2020 jako preferowane terapie celowane na VEGF wskazano: kabozantynib, niwolumab, ipilimumab+niwolumab oraz jako inne preferowane –

lenwatinib+ewerolimus, aksytynib+pembrolizumab, ewerolimus, pazopanib, sunitynib oraz aksytynib+awelumab.

Zgodnie z wnioskiem we wcześniejszym leczeniu zastosowano sunitynib, kabozantynib i niwolumab, co wyklucza przyjęcie tych substancji jako alternatywnych opcji terapeutycznych. Leczenie niwolumabem przerwano ze względu na śródmiąższowe zapalenie płuc. Tym samym można założyć brak możliwości zastosowania skojarzenia zawierającego niwolumab (ipilimumab+niwolumab). Ponadto, ze względu na przebyte śródmiąższowe zapalenie płuc brak jest możliwości leczenia ewerolimusem. W związku z czym jako potencjalny komparator wykluczono zarówno ewerolimus, jak i skojarzenie lenwatinib+ewerolimus. Terapie aksytynib+pembrolizumab oraz aksytynib+awelumab można wykluczyć jako ewentualne komparatory dla ocenianej technologii przez wzgląd na fakt, że są to terapie dwulekowe, a wniosek dotyczy monoterapii. Dodatkowo ww. skojarzenia, oprócz aksytynibu, zawierają przeciwciało monoklonalne (inhibitor PD-1/PD-L1), który należy do tej samej grupy co niwolumab, uprzednio stosowany w ocenianym wniosku (przerwany z powodu wystąpienia śródmiąższowego zapalenia płuc). Spośród pozostałych substancji (pazopanib, sorafenib, lenwatinib, tiwozanib) ekspert kliniczny wskazał sorafenib, jako potencjalny jako komparator. Jednocześnie ekspert odrzucił pazopanib (lek będący standardem leczenia w I linii jako alternatywa dla sunitynibu), lenwatinib (rekomendowany w II linii leczenia w połączeniu z ewerolimusem lub w monoterapii na podstawie badania II fazy) oraz tiwozanib (zarejestrowany w I linii leczenia, ewentualnie w II linii po cytokinach).

Aktualnie, w Polsce, ramach programu lekowego B.10. „Leczenie raka nerki (ICD-10: C64)” refundowane są następujące substancje czynne: sunitynib, sorafenib, pazopanib, aksytynib, ewerolimus, niwolumab i temsylolimus oraz kabozantynib. Jednak mając na uwadze historię leczenia, wytyczne kliniczne i opinie eksperta w obecnie finansowanym programie lekowym dotyczącym leczenia raka nerki brak jest dostępnej opcji terapeutycznej dla ocenianego wniosku.

Podsumowując, mając na uwadze powyższe i fakt, iż wniosek dotyczy ratunkowego dostępu do technologii lekowej (założenie, że u pacjentów z populacji docelowej wykorzystano wszystkie możliwe do zastosowania refundowane technologie medyczne) można stwierdzić, że dla ocenianej technologii lekowej technologię alternatywną będzie stanowił sorafenib.

Opis wnioskowanej technologii medycznej

Aksytynib jest selektywnym inhibitorem kinazy tyrozynowej receptorów czynnika wzrostu śródbłonna naczyń VEGFR-1, VEGFR-2 i VEGFR-3. Uważa się, że receptory te biorą udział w procesie patologicznej angiogenezy, wzrostu guza i powstawania przerzutów. Wykazano, że aksytynib hamuje proliferację i przeżycie komórek śródbłonna, zależne od VEGF.

Zgodnie z Charakterystyką Produktu Leczniczego (ChPL) Inlyta wskazania rejestracyjne leku to:

- Leczenie dorosłych pacjentów z zaawansowanym rakiem nerkowokomórkowym (RCC, ang. *Renal Cell Carcinoma*), po niepowodzeniu wcześniejszego leczenia sunitynibem lub cytokiną.

Biorąc pod uwagę wskazanie rejestracyjne (brak zawężenia odnośnie do linii leczenia), można przyjąć, że oceniane wskazanie jest wskazaniem on-label. Niemniej należy zwrócić uwagę, że w badaniu na podstawie, którego zarejestrowano lek Inlyta (źródło: ChPL Inlyta), brali udział pacjenci po jednej linii leczenia systemowego. Zatem badanie to nie odpowiada aktualnie ocenianemu problemowi decyzyjnemu, tj. leczeniu IV linii i w niniejszej analizie odstąpiono od przedstawiania jego wyników.

Ocena skuteczności (klinicznej i praktycznej) oraz bezpieczeństwa stosowania, w tym ocena relacji korzyści zdrowotnych do ryzyka stosowania

W wyniku przeprowadzonego przeglądu systematycznego odnaleziono 3 badania dotyczące stosowania aksytynibu u pacjentów z jasnokomórkowym rakiem nerkowokomórkowym:

- Ornstein 2019 – badanie eksperymentalne II fazy, jednoramienne, wieloośrodkowe, oceniające podawanie aksytynibu w II lub kolejnych liniach leczenia przerzutowego jasnokomórkowego raka nerkowokomórkowego. Mediana okresu obserwacji: 8,7 miesiąca (IQR: 3,7-14,2) (data odcięcia danych: 14.02.2019 r.). Liczba pacjentów: N=40 os.
- Tsironis 2020 – badanie retrospektywne, jednośrodkowe, dotyczące skuteczności i bezpieczeństwa stosowania aksytynibu w III lub kolejnych liniach leczenia wśród pacjentów z przerzutowym rakiem nerkowokomórkowym. Okres leczenia: między grudniem 2013 roku, a styczniem 2017 roku. Liczba pacjentów: N=22 os.
- Kuchar 2016 – opis przypadku pacjentki (57 lat) z jasnokomórkowym rakiem nerkowokomórkowym leczoną aksytynibem w IV linii terapii. Pacjentka znajdowała się w grupie korzystnego rokowania. Nie odnotowano w rodzinie nowotworów złośliwych ani chorób przewlekłych.

Skuteczność kliniczna i praktyczna

Ornstein 2019

Zgodnie z wynikami badania w zakresie ocenianych punktów końcowych raportowano:

- PFS – przeżycie wolne od progresji (ang. *progression free survival*)

Mediana przeżycia wolnego od progresji choroby wśród wszystkich pacjentów wyniosła 8,8 miesiąca [95%CI: 5,7; 16,6].

Analiza podgrup (post hoc) wykazała, że wśród pacjentów, którzy przerwali leczenie inhibitorem punktu kontrolnego w związku z progresją choroby (n=37) mediana przeżycia wolnego od progresji choroby wyniosła 9,2 miesiąca [95%CI: 6,20; 16,59]. U 63% (zakres: 49-80) pacjentów odnotowano 6-miesięczne przeżycie wolne od zdarzeń, natomiast u 38% (zakres: 25-56) odnotowano 12-miesięczne przeżycie wolne od zdarzeń.

- Obiektywna odpowiedź na leczenie

U 18 z 40 pacjentów (45%) odnotowano obiektywną odpowiedź na leczenie:

- 1 osoba osiągnęła całkowitą odpowiedź na leczenie (3%),

- 17 osób osiągnęło częściową odpowiedź na leczenie (43%) oraz

U 18 pacjentów (45%) odnotowano chorobę stabilną, natomiast u 4 pacjentów (10%) najlepszą odpowiedzią na leczenie była progresja choroby.

Wśród 18 pacjentów, którzy uzyskali odpowiedź na leczenie aksytynibem, 12 osób miało trwałą odpowiedź utrzymującą się co najmniej 12 miesięcy. Większość z pacjentów, która odpowiedziała na leczenie aksytynibem (14 z 18 pacjentów, 78%) dostawała jako uprzednią terapię leczenie skierowane na VEGF.

W momencie odcięcia danych, 10 z 40 pacjentów (25%) było leczonych przez okres, którego mediana wyniosła 15 miesięcy (IQR: 13-24).

U 4 z 11 pacjentów (36%), którzy otrzymali terapię aksytynibem jako leczenie II linii oraz u 14 z 29 pacjentów (48%), którzy otrzymali terapię aksytynibem jako leczenie III lub kolejnej linii, odnotowano obiektywną odpowiedź na leczenie.

Spośród 6 pacjentów z komponentą utkania mięsakowatego, 2 osoby (33%) osiągnęły obiektywną odpowiedź na leczenie (2 osoby odpowiedź częściową, 3 osoby chorobę stabilną, a 1 osoba chorobę postępującą).

U 15 z 25 pacjentów (60%) leczonych inhibitorem punktu kontrolnego przez krócej niż 6 miesięcy oraz 3 z 15 pacjentów (20%) leczonych inhibitorem punktu kontrolnego przez dłużej niż 6 miesięcy osiągnęło odpowiedź na leczenie ($p=0,057$).

W eksploracyjnej analizie czynnikowej post hoc nie wykazano jasnego związku pomiędzy wcześniejszym stosowaniem rodzaju inhibitora punktu kontrolnego, a odpowiedzią na leczenie aksytynibem (schemat oparty o inhibitor PD-L1 vs inhibitor PD-1, $p=0,96$; ipilimumab+niwolumab vs monoterapia niwolumabem, $p=0,67$).

- Punkty końcowe związane z przyjmowaną dawką / przerwami w podawaniu aksytynibu

Mediana dobowej dawki aksytynibu na pacjenta wyniosła 2 x 5 mg (minimalnie: 2 mg rano i 1 mg wieczorem, natomiast maksymalnie: 9 mg dwa razy dziennie).

U 13 z 40 pacjentów (33%) odnotowano konieczność zredukowania dawki do mniej niż 5 mg dwa razy dziennie. Redukcja dawki była zgodna z protokołem badania, jeżeli związana była z rozwinięciem się nawracających lub utrzymujących się zdarzeń niepożądanych 2 lub większego stopnia. Mediana liczby zmian dawkowania wyniosła 3 (IQR: 2-4). Ogólnie, 85 ze 121 wszystkich zmian dawkowania (70%) wystąpiło przez pierwsze 4 miesiące leczenia.

Dawkowanie stabilne (zdefiniowane jako co najmniej 3 miesiące bez zmiany dawki) zostało osiągnięte u 29 z 40 pacjentów (73%) z medianą czasu do osiągnięcia stabilnej dawki wynoszącą 1,0 miesiąc (IQR: 1,0-2,5). Mediana stabilnej dawki wyniosła dla wszystkich pacjentów 6,0 mg dwa razy dziennie (zakres: 4,7-7,0). Mediana stabilnej dawki wśród pacjentów z całkowitą lub częściową odpowiedzią na leczenie wyniosła 6,0 mg dwa razy dziennie (zakres: 4,7-7,0) oraz 5,0 mg dwa razy dziennie (zakres: 4,7-6,0) wśród pacjentów, którzy osiągnęli chorobę stabilną.

Wśród osób z długookresową obiektywną odpowiedzią na leczenie (obiektywna odpowiedź na leczenie wg kryteriów RECIST, całkowita lub częściowa, trwająca co najmniej 12 miesięcy), mediana czasu do osiągnięcia stabilnej dawki wyniosła 2 miesiące (zakres: 1,0-2,5), a mediana stabilnej dawki wyniosła 7,0 mg dwa razy dziennie (zakres 5,5-7,5).

Wszyscy pacjenci z chorobą pierwotnie postępującą wycofali się z udziału w badaniu przed osiągnięciem stabilnej dawki aksytynibu.

Spośród 16 pacjentów z całkowitą lub częściową odpowiedzią na leczenie, którzy osiągnęli stabilną dawkę aksytynibu, 9 osób (56%) miało dawkę stabilną na poziomie 4, 6 lub 8 mg dwa razy dziennie (jak wskazali autorzy badania, jest to dawkowanie odmienne od wskazanego przez FDA). W eksploracyjnej analizie czynnikowej post hoc nie wykazano jasnego związku pomiędzy dawką, a odpowiedzią na leczenie.

U 37 z 39 pacjentów (95%) z dostępnymi danymi na temat przerw w leczeniu, odnotowano konieczność co najmniej jednej przerwy podczas trwania leczenia. Mediana liczby przerw w leczeniu wyniosła 5 (IQR: 3-10). Mediana liczby przerw w leczeniu na cykl wyniosła 0,81 (zakres: 0,4-1,3), co przekłada się na jedną przerwę co 4,8 tygodni leczenia.

Tsironis 2020

Zgodnie z wynikami badania w zakresie ocenianych punktów końcowych raportowano:

- OS – przeżycie całkowite (ang. *overall survival*)

Mediana przeżycia całkowitego po rozpoczęciu terapii aksytynibem nie została osiągnięta.

- PFS – przeżycie wolne od progresji (ang. *progression free survival*)

Mediana przeżycia wolnego od progresji choroby wyniosła 6,27 miesiąca [95%CI: 3,62; 8,91].

- **Obiektywna odpowiedź na leczenia**

W momencie odcięcia danych, tylko jeden pacjent pozostawał na leczeniu aksytynibem (4,5%). Większość z pacjentów osiągnęła korzyści kliniczne z leczenia aksytynibem. Sześć osób (27%) osiągnęło częściową odpowiedź na leczenie, a 9 osób (41%) osiągnęło chorobę stabilną wg kryteriów RECIST (wersja 1.1), podczas gdy 7 pacjentów (32%) doświadczyło progresji choroby, jako najlepszą odpowiedź na leczenie.

Analiza jednoczynnikowa wykazała, że ani czynniki kliniczno-patologiczne (np. płeć, typ histologiczny nowotworu, umiejscowienie przerzutów), ani czynniki związane z leczeniem (np. linia leczenia aksytynibem – III vs IV lub kolejna, liczba wcześniejszych terapii inhibitorem kinaz tyrozynowych – 1 vs 2 lub więcej, typ uprzedniego leczenia – wyłącznie inhibitory kinaz tyrozynowych vs inhibitory kinaz tyrozynowych i inhibitory mTOR vs inhibitory kinazy tyrozynowej i immunoterapia onkologiczna) nie miały istotnego znaczenia predykcyjnego dla wyników leczenia.

U 4 pacjentów (18,2%) zaobserwowano długookresową korzyść ze stosowania aksytynibu (trwającą powyżej 12 miesięcy). Mediana przeżycia wolnego od progresji choroby wyniosła w tej grupie 14,3 miesiąca [95%CI: 8,7; 19,9], podczas gdy u pozostałych pacjentów wyniosła 4,3 miesiąca [95%CI: 2,5; 6,1].

Dwóch z tych pacjentów osiągnęło częściową odpowiedź na leczenie aksytynibem, podczas gdy pozostałych 2 pacjentów osiągnęło chorobę stabilną.

Nie odnotowano korelacji pomiędzy odpowiedzią długookresową, a uprzednio opisanymi czynnikami kliniczno-patologicznymi i czynnikami związanymi z leczeniem.

Kuchar 2020

W opisie przypadku przedstawiono historię leczenia pacjentki oraz wyniki dotyczące poszczególnych terapii.

W grudniu 2008 roku pacjenta przeszła nefrektomię lewej nerki. Z powodu przerzutów w płucach zastosowano I linię terapii systemowej (immunoterapia interferonem). Najlepszą odpowiedzią na leczenie była częściowa regresja zmian (wg kryteriów RECIST 1.0). Po 11 miesiącach immunoterapia została przerwana w związku z progresją choroby (powiększenie się istniejących zmian przerzutowych). W kwietniu 2010 roku pacjentka została zakwalifikowana do leczenia II linii inhibitorem kinazy tyrozynowej – sorafenibem. Pacjentka otrzymała łącznie 8 cykli chemioterapii. Odpowiedzią na zastosowane leczenie była choroba stabilna (wg kryteriów RECIST). W grudniu 2010 roku, w związku z progresją choroby (pojawienie się nowych przerzutów ogniskowych w wątrobie), pacjentka została zakwalifikowana do leczenia III linii selektywnym inhibitorem mTOR – ewerolimusem. Zaprzeszono leczenia ewerolimusem w styczniu 2012 roku, po podaniu 13 kursów ewerolimusu, w związku z progresją choroby (pojawienie się nowych przerzutów w płucach, lewym nadnerczu oraz w kościach). Pacjentka przeszła paliatywną radioterapię (11 żebro) w styczniu 2012 roku oraz w czerwcu 2012 roku (ośrodkowy układ nerwowy – w związku z pojawieniem się nowych przerzutów). W maju 2012 roku pacjentka rozpoczęła IV linię leczenia systemowego – aksytynibem (dawka: 5 mg 2 razy dziennie). Osiągnięto częściową odpowiedź na leczenie. Zostało ono przerwane w listopadzie 2012 roku w związku z progresją choroby. Całkowity czas do progresji choroby wyniósł 37,5 miesiąca (rycina poniżej). Pacjentka zmarła w grudniu 2012 roku. Całkowite przeżycie od momentu zdiagnozowania choroby wyniosło 45 miesięcy.

Bezpieczeństwo

Ornstein 2019

Zgodnie z wynikami, w badaniu nie odnotowano żadnego zgonu. Nie odnotowano również przerwania leczenia z powodu zdarzeń niepożądanych.

Najczęstszymi zdarzeniami niepożądanymi jakiegokolwiek stopnia były: zmęczenie (33 z 40 pacjentów, 83%), nadciśnienie (30 z 40 pacjentów, 75%) oraz zespół ręka-stopa (26 z 40 pacjentów, 65%).

Najczęstszymi zdarzeniami niepożądanymi 3 stopnia ciężkości były: zmęczenie (3 z 40 pacjentów, 8%), nadciśnienie (24 z 40 pacjentów, 60%) oraz zespół ręka-stopa (3 z 40 pacjentów, 8%).

Jedynym zdarzeniem niepożądanym 4 stopnia ciężkości, które odnotowano, to podwyższenie poziomu lipazy (1 z 40 pacjentów, 3%).

Poważne zdarzenia niepożądane, które były, co najmniej prawdopodobnie, związane z zastosowanym leczeniem wystąpiły u 8 pacjentów (20%). Najczęstszymi poważnymi zdarzeniami niepożądanymi były odwodnienie (n=4) oraz biegunka (n=2).

Tsironis 2020

Zgodnie z wynikami badania prawie wszyscy pacjenci doświadczyli zdarzeń niepożądanych podczas leczenia aksytynibem (21 osób, 95,8%). Większość z nich była zdarzeniami niepożądanymi 1-2 stopnia ciężkości (69%), podczas gdy zdarzenia niepożądane 3 lub większego stopnia ciężkości zostały odnotowane u 31% pacjentów.

W publikacji nie odniesiono się do zgonów związanych ze zdarzeniami niepożądanymi.

Konieczność redukcji dawki i dyskontynuacji leczenia zostały zaobserwowane odpowiednio u 5 osób (22%) i 3 osób (13%).

Pięcioma najczęstszymi zdarzeniami niepożądanymi, niezależnie od stopnia ciężkości, były zmęczenie (11 pacjentów, 50%), nadciśnienie (5 pacjentów, 23%), niedoczynność tarczycy (5 pacjentów, 23%), zespół ręka-stopa (4 pacjentów, 18%) oraz chrypka (4 pacjentów, 18%).

Dwoma najczęstszymi zdarzeniami niepożądanymi 3 lub większego stopnia ciężkości były: zespół ręka-stopa (4 pacjentów, 18%) oraz nadciśnienie (3 pacjentów, 14%).

Kuchar 2016

W opisywanym przypadku nie wymieniono żadnych zdarzeń związanych z bezpieczeństwem podczas stosowania aksytynibu.

Dodatkowe informacje dotyczące bezpieczeństwa

Według ChPL Inlyta do bardzo często ($\geq 1/10$) występujących działań niepożądanych należą:

- zaburzenia endokrynologiczne w postaci: niedoczynność tarczycy,
- zaburzenia metabolizmu i odżywiania w postaci: zmniejszenie apetytu,
- zaburzenia układu nerwowego w postaci: ból głowy i zaburzenia smaku,
- zaburzenia naczyniowe w postaci: nadciśnienie tętnicze (w tym: nadciśnienie przyspieszone, zwiększone ciśnienie krwi, nadciśnienie tętnicze i przetom nadciśnieniowy) i krwotok (zgłaszano przypadki zgonów (stopień 5); w tym wydłużenie czasu częściowej trombolizacji po aktywacji, krwawienie z odbytu, krwotok tętniczy, obecność krwi w moczu, krwotok w ośrodkowym układzie nerwowym, krwotok mózgowy, wydłużenie czasu krzepnięcia, krwotok spojówkowy, stłuczenie, biegunka krwotoczna, nieprawidłowe krwawienie z macicy, krwawienie z nosa, krwotok z żołądka, krwotok z przewodu pokarmowego, krwawienie z dziąseł, wymioty krwiste, stolce krwiste, zmniejszenie hematokrytu, krwiak, krwiomocz, zmniejszenie stężenia hemoglobiny, krwioplucie, krwotok, krwotok z tętnicy wieńcowej, krwotok z dróg moczowych, krwotok z guzków krwawniczych, hemostaza, zwiększona tendencja do powstawania zasinień, wydłużenie międzynarodowego współczynnika znormalizowanego, krwotok z dolnego odcinka przewodu pokarmowego, smoliste stolce, wybroczyny, krwotok z gardła, wydłużenie czasu protrombinowego, krwotok płucny, plamica, krwotok z odbytnicy, zmniejszenie liczby krwinek czerwonych, krwotok z nerki, krwotok

z twardówki, krwiałek mosznych, krwiałek śledziony, krwawienie drzazgowe, krwotok podjęczynówkowy, krwotok z języka, krwotok z górnego odcinka przewodu pokarmowego i krwotok z pochwy),

- zaburzenia układu oddechowego, klatki piersiowej i śródpiersia w postaci: duszność (zgłaszano przypadki zgonów (stopień 5)), kaszel i dysfonia,
- zaburzenia żołądka i jelit w postaci: biegunka, wymioty, nudności, ból brzucha, zaparcia, zapalenie jamy ustnej i dyspepsja,
- zaburzenia skóry i tkanki podskórnej w postaci: erytrodyzestezja dłoniowo-podeszwowa (zespół ręka-stopą), wysypka i suchość skóry,
- zaburzenia mięśniowo-szkieletowe i tkanki łącznej w postaci: ból stawów i ból w kończynie,
- zaburzenia nerek i dróg moczowych w postaci: białkomocz (w tym zespół Budda-Chiariego, zakrzepica żył głębokich, zakrzepica żyły szyjnej, zakrzepica żył miednicy, zatorowość płucna, zamknięcie żyły siatkówki, zakrzepica żyły siatkówki, zakrzepica żyły podobojczykowej, zakrzepica żylna i zakrzepica żylna w obrębie kończyny.),
- zaburzenia ogólne i stany w miejscu podania w postaci: zmęczenie, astenia i zapalenie błon śluzowych,
- nieprawidłowości w badaniach diagnostycznych w postaci: zmniejszenie masy ciała.

Relacja korzyści zdrowotnych do ryzyka stosowania

Wskazanie, którego dotyczy wniosek zawiera się we wskazaniu rejestracyjnym produktu leczniczego Inlyta. Relacja korzyści zdrowotnych do ryzyka stosowania została oceniona przez Europejską Agencję ds. Leków (EMA) na etapie rejestracji. W związku z faktem, że lek zarejestrowano w rozważanym wskazaniu, można wnioskować, że relacja ta jest pozytywna

Przy czym należy mieć na uwadze fakt, że co prawda wskazanie rejestracyjne nie zawęża stosowania aktytynibu do konkretnej linii leczenia, jednak w badaniu, na podstawie którego zarejestrowano lek Inlyta (źródło: ChPL Inlyta), udział brali pacjenci po jednej linii leczenia systemowego (badanie to nie odpowiada aktualnie ocenianemu problemowi decyzyjnemu – IV linia leczenia).

Ograniczenia analizy

Do najważniejszych ograniczeń wpływających na wiarygodność wnioskowania należą następujące kwestie:

- W wyniku przeglądu systematycznego nie odnaleziono badań RCT, badań z grupą kontrolną, oceniających skuteczność i bezpieczeństwo aktytynibu we wnioskowanej populacji. Brak jest również dowodów naukowych porównujących aktytynib z alternatywną terapią - sorafenibem w analizowanym wskazaniu;
- Odnaleziono jedynie trzy badania (eksperymentalne II fazy, retrospektywne i opis przypadku) odnoszące się do ocenianej technologii, które nie są klasyfikowane na najwyższych poziomach klasyfikacji doniesień naukowych według wytycznych AOTMiT. Zatem wyniki i wnioski płynące z doniesień naukowych tego typu należy traktować z ostrożnością;
- W zidentyfikowanym opisie przypadku przedstawiono sekwencję leczenia odmienną od tej, którą stosował pacjent (niemniej jednak aktytynib był stosowany w IV linii leczenia systemowego);
- W badaniu Ornstein 2019 pacjenci przyjmowali aktytynib w różnych liniach leczenia systemowego. W II linii leczenia przyjmowało go 11 osób (28%), w III linii 19 osób (48%), w IV linii 9 osób (23%), a w V linii 1 osoba (3%). W publikacji nie przedstawiono wyników

z podziałem na linie leczenia, w związku z tym wyniki badania Ornstein 2019 nie odnoszą się wprost do ocenianej w niniejszym opracowaniu sytuacji;

- W badaniu Tsironis 2020 pacjenci przyjmowali aksytynib w różnych liniach leczenia systemowego. W III linii leczenia przyjmowało go 12 osób (54,5%), w IV linii 4 osoby (18,2%), a w V i kolejnych liniach 6 osób (27,3%);
- W badaniu Tsironis 2020 brali udział również pacjenci z innym niż jasnokomórkowy, rakiem nerkowokomórkowym (5 osób, 23%);
- W żadnym z badań nie oceniano jakości życia pacjentów;

Powyższe kwestie ograniczają wnioskowanie w zakresie skuteczności i bezpieczeństwa ocenianej technologii;

Efektywność technologii alternatywnych

Mając na uwadze odnalezione wytyczne kliniczne w ocenianym wskazaniu technologię alternatywną stanowi sorafenib. Nie odnaleziono badań bezpośrednio porównujących aksytynib z sorafenibem. W związku z powyższym efektywność technologii alternatywnej przedstawiono w oparciu ChPL Nexavar.

Skuteczność i bezpieczeństwo sorafenibu w leczeniu zaawansowanego raka nerkowokomórkowego (RCC) oceniono w dwóch badaniach klinicznych.

Badanie 1 (badanie 11213) było wieloośrodkową, randomizowaną, podwójnie ślepą próbą kliniczną III fazy przeprowadzoną u 903 pacjentów. Włączono do niej wyłącznie pacjentów z jasnokomórkowym rakiem nerki oraz z małym i umiarkowanym ryzykiem wg MSKCC (ang. *Memorial Sloan Kettering Cancer Center*). Pierwotnymi punktami końcowymi badania były: przeżywalność ogólna oraz przeżywalność bez progresji choroby (ang. *progression-free survival*, PFS).

Około połowa chorych miała wartość 0 w skali wydolności ECOG, a połowa była w prognostycznej grupie o małym ryzyku wg MSKCC.

PFS oceniano z wykorzystaniem niezależnej, zaślepionej oceny radiologicznej, w oparciu o kryteria RECIST. Analizę PFS przeprowadzono przy 342 zdarzeniach końcowych dla 769 pacjentów. Mediana PFS wyniosła 167 dni dla pacjentów zrandomizowanych do grupy przyjmującej sorafenib w porównaniu do 84 dni w grupie przyjmującej placebo (hazard względny HR = 0,44; 95 % CI: 0,35 - 0,55; $p < 0,000001$). Wiek pacjentów, grupa prognostyczna w/g MSKCC, ECOG PS oraz wcześniejsze leczenie nie miały wpływu na wielkość końcowego efektu terapeutycznego sorafenibu.

Pośrednią analizę (drugą pośrednią analizę) ogólnej przeżywalności przeprowadzono przy liczbie 367 zgonów, dla 903 pacjentów uczestniczących w badaniu. Nominalna wartość alfa dla tej analizy wyniosła 0,0094. Mediana przeżycia wyniosła 19,3 miesiąca dla pacjentów przyjmujących sorafenib w porównaniu do 15,9 miesięcy dla pacjentów z grupy placebo (HR = 0,77; 95 % CI: 0,63 - 0,95; $p = 0,015$). W momencie tej analizy około 200 pacjentów zostało przeniesionych z grupy placebo do grupy przyjmującej sorafenib.

Badanie 2 było próbą kliniczną II fazy u pacjentów z przerzutami nowotworów złośliwych, w tym raka nerki (RCC), w której zaprzestawano terapii. Pacjenci otrzymujący sorafenib, u których stan choroby był stabilny zostali losowo przydzieleni do grupy placebo lub grupy kontynuującej terapię produktem sorafenib. Przeżywalność bez progresji choroby u pacjentów z RCC była znacząco dłuższa w grupie sorafenibu (163 dni) niż w grupie placebo (41 dni) ($p = 0,0001$, HR = 0,29).

Zgodnie z informacjami przekazanymi przez eksperta klinicznego w ramach ocenianego wniosku, obydwa leki, sorafenib i aksytynib, były porównywane ze sobą, ale na wcześniejszych etapach leczenia. W I linii – brak różnic w odniesieniu do PFS, w II linii – znamienne zwiększenie mediany PFS na korzyść aksytynibu.

Ocena konkurencyjności cenowej

W ramach oceny konkurencyjności cenowej oszacowano koszt stosowania 3 miesięcznej terapii aksytynibem na podstawie informacji zawartych we wniosku oraz według Obwieszczenia Ministra Zdrowia. Natomiast koszt 3 miesięcznej terapii technologii alternatywnej – sorafenibu (produkt leczniczy Nexavar) oszacowano na podstawie Obwieszczenia Ministra Zdrowia. Zgodnie ze zleceniem wnioskuje się o 3 opakowania leku Inlyta po 56 tabletek każde, co przy dawkowaniu 2 x 1 tabletki dziennie wystarczy na 84 dni terapii, analogicznie oszacowania przeprowadzono dla sorafenibu.

Podsumowując, zgodnie ze zleceniem Ministra Zdrowia koszt 3 miesięcznej terapii aksytynibem (84 dni) wynosi [REDAKTOWANE] brutto. Koszt ten jest [REDAKTOWANE] w porównaniu z wyliczonym na podstawie Obwieszczenia Ministra Zdrowia (54 295,92 PLN brutto). Natomiast koszt 3 miesięcznej terapii (84 dni) sorafenibem wynosi: 43 002,99 zł brutto.

Należy podkreślić, że powyższe obliczenia mogą nie odzwierciedlać rzeczywistego kosztu terapii, np. ze względu na niepewności dotyczące rzeczywistej ceny leków (w tym ewentualnego zastosowanego instrumentu podziału ryzyka).

Ocena wpływu na system ochrony zdrowia, w tym wpływu na budżet płatnika publicznego i świadczeniobiorców

Ze względu na brak danych nie jest możliwe oszacowanie liczby pacjentów, u których można zastosować wnioskowaną technologię lekową w ramach RDTL.

W związku z powyższym odstąpiono od oszacowań wydatków płatnika publicznego w zakresie finansowania wnioskowanej technologii.

Omówienie rekomendacji w odniesieniu do ocenianej technologii

Uwzględniono 4 wytyczne kliniczne odnoszące się do ocenianego wskazania, w tym 1 polskie:

- European Association of Urology (EAU) 2020 europejskie;
- National Comprehensive Cancer Network (NCCN) 2020 amerykańskie;
- European Society for Medical Oncology (ESMO) 2019 europejskie;
- Polskie Towarzystwo Urologiczne (PTU) 2019 polskie.

Tylko 2 spośród 4 odnalezionych wytycznych klinicznych odnoszą się do leczenia IV linii jasnokomórkowego raka nerkowokomórkowego (NCCN 2020, EAU 2020. Jednak nie odnoszą się do kwestii terapii IV linii w sposób bezpośredni, a jedynie wymieniają substancje czynne, możliwe do zastosowania w kolejnych, po pierwszej, liniach leczenia. Obie wytyczne wymieniają wnioskowany aksytynib.

W wytycznych EAU 2020 jako terapię alternatywną, możliwą do zastosowania w ocenianym wskazaniu, w kolejnych, po pierwszej, liniach leczenia (bez doprecyzowania, w której) wskazuje się jakąkolwiek terapię celowaną na VEGF, która nie była wcześniej zastosowana w połączeniu z immunoterapią onkologiczną. Spośród inhibitorów kinazy tyrozynowej w wytycznych EAU 2020, celowane na VEGF wymieniane są: oceniany aksytynib oraz kabozantynib, sunitynib, pazopanib, sorafenib, lenwatinib i tiwazanib.

W wytycznych NCCN 2020 jako preferowane terapie celowane na VEGF wskazano: kabozantynib, niwolumab, ipilimumab+niwolumab oraz jako inne preferowane – lenwatinib+ewerolimus, aksytynib+pembrolizumab, ewerolimus, pazopanib, sunitynib oraz aksytynib+awelumab.

PREZES

dr n. med. Roman Topór-Mądry

/dokument podpisany elektronicznie/

Podstawa przygotowania opinii

Opinia została przygotowana na podstawie zlecenia z dnia 23.07.2020 Ministra Zdrowia (znak pisma: PLD.4530.2017.2020.AK) odnośnie przygotowania opinii Agencji w sprawie zasadności finansowania ze środków publicznych produktu leczniczego: Inlyta (aksytynib) tabletki á 5 mg, we wskazaniu: rak jasnokomórkowy nerki w fazie rozsiewu (ICD-10: C64) – IV linia leczenia, w ramach ratunkowego dostępu do technologii lekowej, na podstawie art. 47f ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz.U. z 2020 r., poz. 1398), na podstawie Opinii Rady Przejrzystości nr 194/2020 z dnia 17 sierpnia 2020 roku w sprawie oceny zasadności finansowania ze środków publicznych, w ramach ratunkowego dostępu do technologii lekowych, leku Inlyta (aksytynib), tabletki á 5 mg, we wskazaniu: rak jasnokomórkowy nerki w fazie rozsiewu (ICD-10: C64) – IV linia leczenia oraz raportu nr OT.422.82.2020, z dnia 12 sierpnia 2020 r. „Inlyta (aksytynib) we wskazaniu: rak jasnokomórkowy nerki w fazie rozsiewu (ICD-10: C64) – IV linia leczenia”.